

ВДЪХНОВЕН ОТ ЕДНОИМЕННИЯ ГЕРОЙ НА

РОБЪРТ ХАУЪРД

КОНАН

КРЪВТА НА ЗМИЯТА

ВДЪХНОВЕН ОТ ЕДНОИМЕННИЯ ГЕРОЙ НА
РОБЪРТ ХАУЪРД

КОНАН

КРЪВТА НА ЗМИЯТА

С. М. СТЪРЛИНГ

С илюстрации на Роберто де ла Торе

Артлайн Студиос
София, 2024

S.M. Stirling
CONAN: BLOOD OF THE SERPENT
Text Copyright © 2022 by S.M. Stirling
Interior illustrations by Roberto De La Torre
S. M. Stirling asserts the moral right to be identified
as the authors of this work.

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

КОНАН: КРЪВТА НА ЗМИЯТА

2024 Студиото на А

Всички права запазени.

Автор: © С. М. Стърлинг

Илюстрации: © Роберто де ла Торре

Преводач: © 2024 Красимир Вълков

Редактор: Русанка Одринска

Коректор: Нели Германова

Предпечат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1700

ж.к. „Студентски град“,

ул. „Акад. Борис Стефанов“ № 35

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-401-0

На непрежалимата Жанет Катрин Стърлинг, 1950 – 2021 г.

СЪДЪРЖАНИЕ

КРЪВТА НА ЗМИЯТА <i>от С. М. Стърлинг</i>	11
Част първа: Убийци в Сукмет	13
Част втора: Бунт във Веди Шебели	95
Част трета: Смърт отвъд Стигия	197
Част четвърта: Ксучота	297

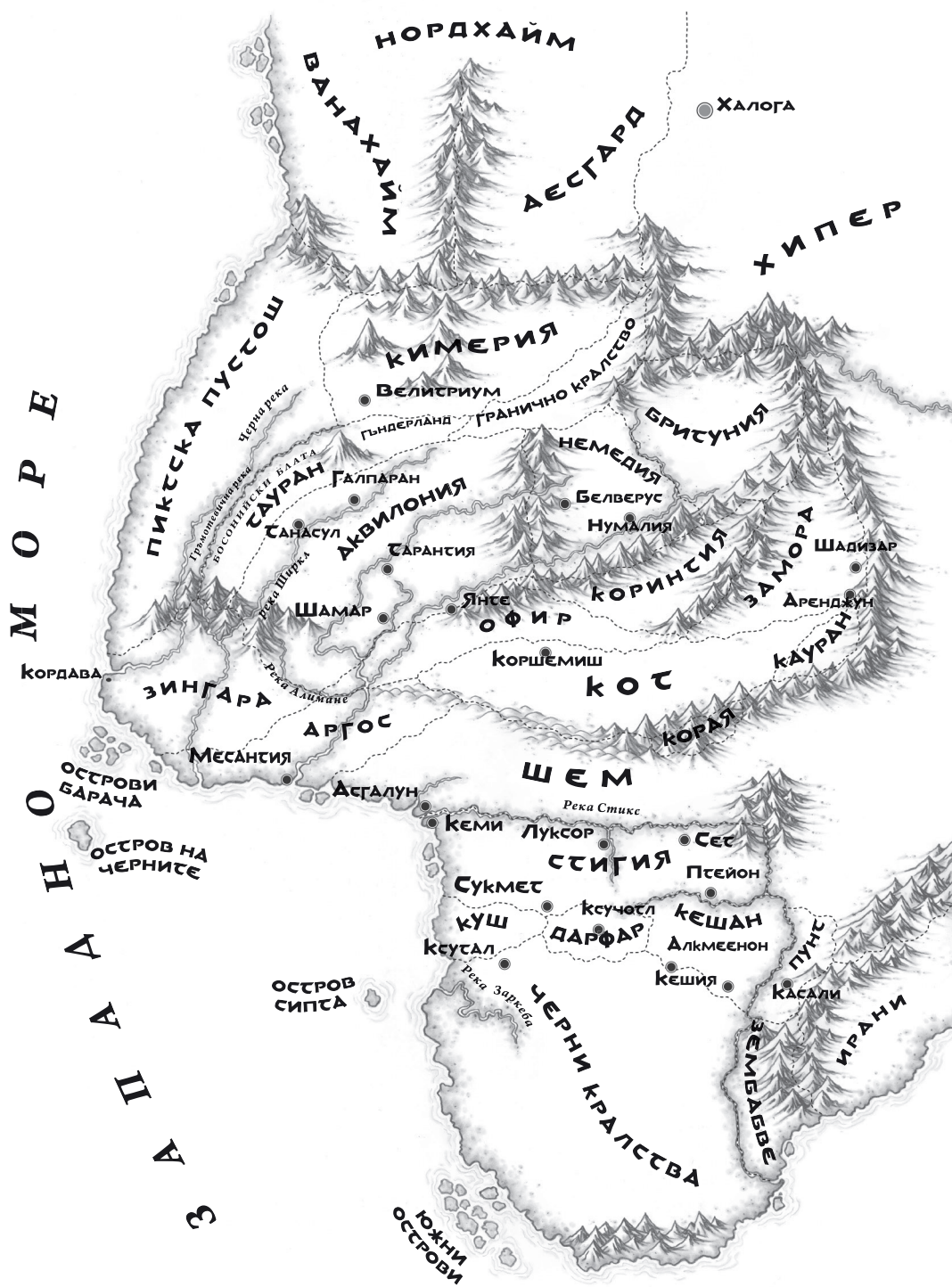

ЧЕРВЕНИ ПИРОНИ <i>от Робърт Хауърд</i>	307
<i>Послеслов</i>	411

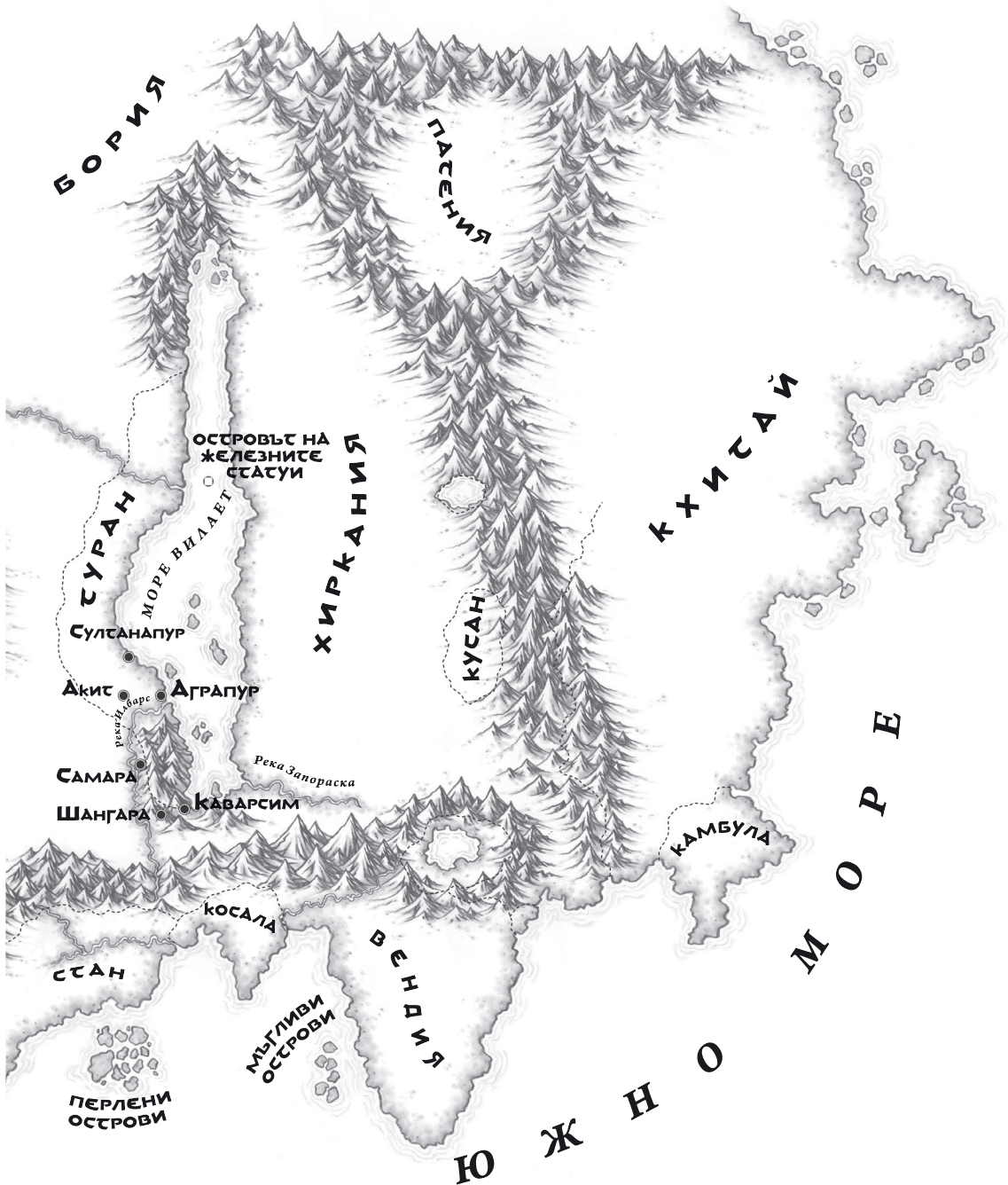

<i>Благодарности</i>	413
<i>За автора</i>	415

ХИБОРЕЙСКАТА ЕПОХА

НА КОНАН (около 10 000 ГОДИНИ ПР. ХР.)

КРЪВТА
НА
ЗМИЯТА

С. М. СТЪРЛИНГ

ПЪРВА ЧАСТ

УБИЙЦИ В
СУКМЕТ

Очите на Сет! – изръмжа наемникът, седящ от другата страна на масата в кръчмата, докато заровеите подскачаха по лекьосаните, грубо рендосани дъски. Не беше просто проклятие, или от стигийска гледна точка – нахална молитва от чуждоземен наемник. Тук, в Стигия, „змийски очи“ се наричаше печелившото хвърляне.

„Тук, в задника на Стигия, където изхвърлят всичкия боклук. Включително нас“, помисли си Конан.

– Анджало, двойно или нищо? – предложи кимериецът на висок глас и пресуши халбата си.

Анджало беше от Зингара, част от ядрото на Волните другари на Зарало. И той като Конан – опитен боец, по-дребен, но жилав и много бърз. Имаше мургаво, тясно лице с остри черти. Стар белег караше единия ъгъл на пълните му устни да стърчи нагоре в постоянна насмешка. Като повечето чужди наемници тук, и той се придържаше към свободните панталони, ботуши, широка ленена риза и кожен елек, типични за престолюдието в северните страни.

Конан беше гол до кръста и носеше обичайните свободни моряшки бричове до коленете. Естествено бледата кожа на широкоплещестото му, мускулесто тяло имаше същия кафеникав загар като ръцете, краката и лицето му освен на местата, покрити с тънки или набръчкани белеещи белези.

Косата му стигаше до раменете, черна като на местните стигийци, и той я държеше вързана с парче черна коприна. Очите му бяха вулканичносини, а лицето с груби, силно изразени черти – гладко обръснато.

Не беше чак едър като мечка. По-скоро напомняше на лъв, голям и много силен, но смъртоносно бърз. Леко отпуснат, ала сетивата му бяха непрекъснато нащрек за опасност. Беше плувнал в пот, типично, когато се биеш или работиш здраво в по-приятен климат.

В Сукмет се потеше дори само като седеше на сянка. Че и не изсъхваше, освен ако не излезе вятър. Започваше да мирише, докато не се измиеше... което даваше само миг прохлада, преди отново да плувне в пот.

Конан нямаше зингарийското чувство за благоприличие и не носеше повече от необходимите дрехи в тази жега. Но затова му се налагаше непрекъснато да пропъжда жужащите мухи и комари, които упорстваха да го ползват като собствена кръчма.

Принципно в таверната „Нокът и зъб“ нямаше особена опасност. Здравите синове на кръчмаря, въоръжени с още по-здрави бухалки от местна дървесина, наричана неслучайно „желязно дърво“, пропъждаха досадните просяци. Плъчищата котки бяха прогнали плъховете и пируваха с едрите летящи хлебарки и вечно присъстващите термити, като оставяха купчини от черупки, крила и краченца по ъглите.

Самите котки бяха досадни, но всеки, който дори само се пробваше да отмести някоя с крак, рискуваше да бъде линчуван от разгневена тълпа местни. Котката беше свещено животно в Стигия и ако някоя домашна умреше, цялото семейство – от баби и дядовци чак до кухненската слугиня, обръсваха глави, мумифицираха умрялото животно и го погребваха в семейната гробница, сякаш им е дете.

Освен това държаха питони и понякога кобри. За щастие, големите удушвачи от храмовете излизаха само нощем и не бяха така гигантски като в далечните Кеми и Луксор.

Онези можеха да достигнат такива размери, че да глътнат цял човек, и стигийците считаха за чест да нахранят емисарите на Великия бог Сет със собствената си плът.

„Но повече се радват, когато богът се храни с чужденци.“
Конан се подсмихна мрачно. Самият той беше преживявал подобни срещи. За щастие, без свидетели на богохулството да откаже да бъде изяден.

„Без свидетели освен една мъртва змия.“

Конан се облегна на грапавата стена от глинени тухли и небрежно пусна ръка към дръжката на меча си. Зингариецът гледаше гневно заради лошото хвърляне. Кимериецът не си позволяваше да се отпуска при игра на зарове, особено като печелеше срещу хора, които си вадеха хляба с мечове и копия.

Шестиците, които бяха печелившо хвърляне на север, тук се наричаха „демони“. Войникът беше достатъчно разумен да не спомене Митра дори като проклятие. Стигийците наемаха чужденци за мръсна работа по гадни места, но не ги долюбваха. Чувство, което беше повече от взаимно. Сет беше демон за повечето северни кралства, а Митра, почитан от аквилонци и немедийци, беше ужасна и омразна фигура тук, на юг.

– Майната ти, давай – каза другият наемник, окопити се и дори пусна лека усмивка. – Двойно или нищо. – Кривата му усмивка стана по-широка. – Дори не мога да мрънкам за заровете, щото са мои.

Той побутна още няколко от тънките монети към центъра на лекъосаната маса, но спря, докато още ги държеше.

Повишени гласове...

После викове и сблъсък на стомана в стомана.

Конан и Анджало се извъртяха ловко, подритвайки ножници, така че мечовете да не се мотаят в краката им, а дръжките да са подръка.

Млад, кестеняв копиеносец, бегло познат на Конан, се беше спречкал с друг от Волните другари – един от четиримата заморанци в отряда, който обичайно се биеше с меч и щит.

И двамата бяха извадили оръжия. Пиконосецът имаше кама в лявата си ръка, а заморанецът държеше своя бъкълър – малък щит от кожа и метал с единична дръжка по средата.

– Заровете ми са честни като думите на Великия бог Бел – изръмжа заморанецът със силен акцент.

– Бел, бог на крадците! – озъби се копиеносецът. Конан се сети, че се казва Брокас и е от Коринтия. – Замора е страна на крадци. Крадци, синове на курви.

Младокът нападна, като не спираше да сипе обиди. Беше бърз, но на моменти преплиташе крака. Явно беше наблегнал здраво на местната бира от сорго, а слънцето дори не бе залязло. Заморанецът парира с бъкълъра си и предизвика остър звън, който се извиси над нарастващата глъчка. Хората викаха в опит да разберат какво се случва... и започнаха да залагат, докато тези отпред разбутаха тълпата с рамене, за да оставят пространство за боя.

– Ще се върна – каза кимериецът на Анджало.

Стана и си проби път с лакти напред. Конан беше изкарал една паметна година в Замора, при това в столицата Шади-зар, и според личното му мнение преценката на Брокас беше доста точна.

Но заморанците не биваше да се подценяват...

Той гледаше боя с тревога. Вече имаше пролята кръв. Брокас беше получил разрез на бузата, от който капеше по лицето му, докато се движеше, а заморанецът имаше плитка рана на лявата си мишница. Това вече не беше бой от скука. Пролятата кръв беше достатъчна, за да задоволи честта, но по нищо не личеше, че бойците имат намерение да спрат. И двамата мъже бяха сериозни.

Краката им чертаеха бразди в пода от отъпкана пръст, а остриетата се срещнаха отново. Част от публиката се изтегли с псувни, защото замах назад щеше да отнесе носа на един от зяпачите, ако не беше отскочил.

Конан присви очи. Заморанецът не беше толкова пиан, колкото Брокас, и не се биеше, за да убие. Стоеше по-далеч

от оптималната дистанция, което бе по-безопасно, но пък проточваше боя. Освен това се стремеше да избута коринтианеца в определена посока.

„Към друг от заморанците“, осъзна Конан. Познаваше четиримата, макар и само по физиономия, не по име. Заморанският зяпач не крещеше като другите и не се забавляваше. Беше напрегнат и приклезнал, докато коринтианецът отстъпваше към него, избутван от серия панаирджийски мушкания.

В ръката на втория заморанец проблесна желязо. Не нож, а сгъваем бръснач – типичен за мъжете в Замора, – идеален да прережеш сухожилието на някого и да го осакатиш за финален удар. За околните зяпачи щеше да изглежда, че по-слабият и подпийнал боец се е спънал и е загубил.

Обичайна тактика от пропадналите квартали на Шади-зар, на която кимериецът се беше натъквал неведнъж.

„Лице в лице е едно – помисли си Конан. – Но удар в гърба е друга работа.“

Първият заморанец разсея тълпата с вик и серия от високо-ниско-средни мушкания. Вторият, все още приклезнал, протегна ръка.

„Сега.“

Десницата на Конан се стрелна и сграбчи китката на приклезналия. Лявата му ръка хвана яката на отворената кожена куртка. Вдигна го от земята, после стисна здраво и изви десницата си. Мускулите по голите ръце на кимериеца се изпънаха като стоманени въжета и се чу пукане на кости.

Настъпващият заморанец рязко спря и се опули шокиран заради внезапния край на схемата му.

Брокас беше изпаднал в транс, концентриран върху боя, и инстинктивно се възползва от ситуацията. Острието му проблесна, прониза с точност гърлото на заморанеца и излезе със завъртане. От раната рукна кръв, а от устата и носа на мъжа започна да излиза кървава пяна. Той рухна като марионетка с отрязани конци, а Брокас се извъртя, усетил, че нещо се случва зад него.

Тъкмо навреме, за да види как бръсначът излетя от ръката на втория заморанец, завъртя се във въздуха и накара мъжете наоколо да отскочат с викове. Един от тях го грабна от пода, затвори го и го пхна в кесията си. Добрата стомана винаги струваше нещо, а този специално имаше и седефена дръжка.

– Тихо! – Ревът на Конан изригна от дъното на масивния му гръден кош.

Настъпи нещо като мълчание, в което достатъчно ясно се чуваше ускореното дишане на Брокас, породено от битката на живот и смърт. Конан заговори в тишината:

– При честен бой човек си избира дали иска да се бие до смърт. Но да наръгаш другар в гърба, е друго нещо. Няма да служа с човек, който постъпва така. Както и никой мъж от Волните другари на Зарало. – Той огледа тълпата. – Така ли е, братя от glutницата?

Последваха одобрителни викове, прорязани от агонизиращия писък на заморанеца, след като Конан изви ръката му, като счупи китката, костта на мишницата и извади рамото му от ставата. Кимериецът го хвърли на земята и го изрита в ребрата. Не беше единственият ритник, който мъжът получи, докато пълзеше към завесата от мъниста на външната врата. Дори котките не искаха да го доближат.

Конан можеше да се обзаложи, че не му остава много.

Глъчката в таверната се върна до предишното си ниво, а Конан получи няколко приятелски потупвания по гърба. Никой не харесваше намесите в дуели, особено удари в гърба, макар че, ако беше прераснал в масов бой, нещата щяха да седят другояче. Някой, който се връщаше към казармата, грабна мъртвия заморанец за краката и го извлачи. Двама от приятелите на Брокас донесоха мечовете, ножовете и коланите на убитите и ги връчиха на Конан и на младия коринтианец, както се полагаше на победителите. Коланът, който Конан получи, имаше кесия.

Брокас се намръщи, след което разтърси глава и си пое дълбоко дъх.

– Спаси ми живота от това коварство – каза той на Конан леко посърнал. – Задължен съм ти.

Конан сви рамене.

– Щом казваш... – Той се усмихна обезоръжаващо. – Някой ден може ти да спасиш живота ми, братко от глутницата.

– Може и да се случи. – Брокас се усмихна и после се засмя. – Ама първо да изтрезнея. – Той кимна и се отдалечи.

Конан извади част от меча на мъртвия заморанец. Стоманата беше с прилично качество, както и кинжалът. Бронзовата катарамна на колана беше добре изработена. Очертаваше се печеливш вечер, а и поразсея скуката от служенето в гарнизона. Той се върна на масата, където залагаше, и хвърли заровете отново.

– Очите на Сет! – възкликна доволно Конан, като повтори предишното оплакване на опонента си.

Анджало изруга, но си плати. Всички във Волните другари на Зарало знаеха, че не трябва да прецакват кимериеца. Това им беше набито чрез множество публични примери.

– Проклет да съм, ако седна да играя пак с теб тая вечер. Като гледам заровете, ще имаш късмет и с жените! – Анджало се изниза, без да чака обичайното питие, което победителят традиционно купуваше на падналия.

Конан прибра десетте медника и малката сребърна монетка, колкото нокътя на кутрето му, и ги пусна в кесията на колана си. След това погледна тази на мъртвия заморанец, която съдържаше приблизително още толкова. Прибра плячката и внимателно стегна връзките на кесията. Меч, ножница, кинжал, колан... можеше да изкара още четири сребърника от тях.

Играта на зарове беше продължила цял следобед и почти до здрач. Печалбата му беше около едноседмична заплата за обикновен копиеносец и половината на това, което изкарваше като съгледвач в отряда на Зарало. В случаите, когато им плащаха цялата сума. Като се прибави взетото от заморанеца, ставаше към четири месечни заплати – или

почти толкова, колкото ако им плащаха точно като аргоски часовник.

За да отпразнува, той отпи голяма глътка от киселата слаба бира на „Нокът и зъб“. Дори гадната бира беше за предпочитане пред мътната вода от местните плитки кладенци. А и по-безопасна. Дори най-големите герои можеха да умрат от диария.

Конан от Кимерия беше обиколил множество кръчми, таверни, комарджийски дупки и бардаци, откакто напусна родината си преди повече от... Той започна да брои на пръсти и погледна към обутите си в сандали крака, отмятайки годините по спомени и събития. Не бяха никак малко.

„Повече от десет години! Кром! Как лети времето! Момичетата, с които си играех, вече гледат семейства. А момчетата имат бради. Тия, дете са живи, де.“

Там, където беше отраснал, поне докато не стана младеж с наболи мустаци и не помогна за плячкосването на крепостния град Венариум, таверните бяха признак на цивилизация. Кимерийците или си произвеждаха сами ейл, или преговаряха със съседни. Разменяха храна, която бяха произвели или уловили. Монетите бяха рядкост сред родните му гористи хълмове. Пътниците разчитаха на гостоприемство, което беше безплатно – стига да няма кръвна вражда.

„Или пък плячката е отмъкната със сила! – помисли си. – Още по-хубаво!“

Той примлясна и се потопи в приятните спомени за избите с вино и бренди във Венариум, как счупи с дръжката на меча капака на една бъчва и се гмурна до уши в съдържанието ѝ.

Останалото му се губеше.

„Тогава можеше да ни изколят всичките, безпомощни като сукалчета, докато изтрезнявахме. Добре че първо избихме всички безкланови аквилонски псета.“

Тази таверна в малка уличка в стигийския пограничен град Сукмет беше по-добра от повечето, в които бе пииянствал. Например никой не се опитваше да го убие или ограби, а мизерията на външната тоалетна от другата страна на алеята не

беше твърде гадна. По-предишния ден беше паднал силен дъжд и бе отмил мизерията. Ако Конан не прекарваше доста време в пустошта извън гарнизона, можеше и въобще да не обърне внимание на вонята. Като повечето хора, които са били достатъчно време в града. Но когато човек влизаше отвън, миризмата се усещаше от няколко километра.

Конан се ухили. Първия път, когато наближи голям град, беше убеден, че вътре всички са умрели от чума и надушва разложените им тела.

Кръчмарят поддържаше винаги пълнен голям железен котел със свинска яхния, който къкреше на огнището. Често го допълваше със зеленчуци, всякакви остатъци и дори подправки, ако му попаднеше подръка. Конан можеше да си вземе една паница за два медника плюс комат хляб от просо, че и глава лук отгоре.

За още медник можеше да получи добро парче от ребрата на прасето, което се въртеше на шиш до казана с яхния. Всъщност беше доста вкусно, с приятен сос от люти чушки, но щеше да почне да накиселява, докато го изядат в близките ден-два и сложат да пекат ново. Месото не траеше дълго в този климат.

Покрай стените имаше големи съдове от груба керамика, пълни с екзотични плодове: портокали, манго и тям подобни от фермите на стигийските заселници извън стените на града. Клиентите можеха да си замезват, стига да си купуваха пиене.

„Нокът и зъб“ също така бе по-лоша от други кръчми, в които беше запивал. Виното беше толкова отвратително, че дори той, с не особено претенциозния си вкус, предпочиташе бирата, която беше най-добрата алтернатива, макар да имаше вкус на ферментирала каша. Това не беше изненадващо. По тези земи не вирееха лози заради някаква болест.

Сукмет се намираще далеч на юг от Стикс, огромната река, чиято долина маркираше северната граница на обширната Стигийска империя. Там правеха вино, като напояваха тази толкова суха земя с водите на реката. И вкусът му

не беше никак лош. Освен това можеше да се намери и доста добро шемитско вино. Но за да стигне до този забравен от боговете пограничен град, трябваше да пътува седмици с речна баржа и още седмици с камила от оазис до оазис през пустинята. И после още месец с волска каруца по лошите пътища, които водеха на югоизток, през все по-зелената савана към пограничните блатата на Дарфар.

Виното беше не само гадно, ами и скъпо. Целият транспорт струваше сребърници, а трябваше и стражи. При това сериозни, които да не изпият голяма част от стоката по пътя. А това значеше и по-високи заплати.

Стигия беше обширна и разнородна империя, владееща множество земи и народи. Конан бе стигнал до извода, че змиелюбците могат да си задържат всяка проклетата, изгорена от слънцето жегавя педя от нея. В този край, за разлика от пустинята, не ставаше хладно дори през нощта. В долината на Стикс насекомите бяха гадни, но тук направо не беше за вярване. Имаше скорпиони колкото ходилото му и ужилването им водеше до бавна и мъчителна смърт.

Тук също дестилираха жълтеникава напитка от сорго, от която болеше глава, все едно те е фраснала ванирска бойна брадва или поне пикт с кремъчно оръжие. Конан махна с ръка и си поръча малка чаша от нея. Лично кръчмарят му я донесе, като котките се разбягваха от пътя му. Беше едричък мургав мъж на средна възраст с проста ленена пола и бръсната глава.

– От мен – каза той. Говореше на опростен стигийски, достъпен за чужденците. – И вечеря. Опази бой, да не стане лошо и счупи място.

Освен кръвта, която попиваше в глинения под, пръстта скриваше всякакви грехове.

– Благодаря – отвърна Конан и реши да рискува с печеното прасе.

Вечерята в казармата на Зарало, преди да си легне на глинениите скамейки, щеше да включва бобена каша, сушено месо и евентуално лук. Беше част от заплатата, така че

можеше да прибави към спестяванията си и да се измъкне оттук някой ден.

Той помагаше за месото, като ловуваше по време на съгледваческите мисии, а и беше направил дървени рамки, на които да съхнат парчетата, за да могат другите да го пренесат до града в насипно състояние. По тези места беше чудесно за лов – имаше познати, отчасти познати и невероятни животни, и то в изключително изобилие, каквото не бе срещал другаде.

Това бе единственото положително нещо, когато си забит в задника на Стигийската империя.

Конан ловуваше максимално дълго, доколкото му позволяваше Зарало. Доводите му бяха, че така спестява от разходите за провизии на наемниците, поддържа уменията си и изучава особеностите на пущинака. Можеше да продава кожи и рога, но заради изобилието на дивеч кожите струваха по-малко от тъкана завивка. Естествено, имаше пазар за слонова кост, но ловът на слонове изискваше специфични умения и верни другари.

Така че дори ловът омръзваше с времето.

„Ние сме бойци, а не сме имали сражение от Кром знае кога. – Той се намуси над гнусната бира. – Мъхът от дърветата скоро ще почне да расте и по мен.“

Кръчмарят понечи да си тръгне, но Конан му махна да почака и бутна меча на заморанеца през масата.

– Ще купиш? – попита. – Шест сребърника?

– Три – отвърна бързо кръчмарят и чак после огледа оръжието и екипировката.

– Пет – контрира го Конан. – Задръж ги. Да ям и пия на сметка. – Така щеше да е по-безопасно, отколкото да ги крие под постелята си, а и по-смислено, отколкото да ги даде в касата на Волните другари.

– Четири и дванадесет медника.

– Готово – отвърна Конан и стисна ръката му. – Донеси свинско и хляб?

Една от дъщерите на собственика донесе храната. Като повечето стигийски жени, имаше по-малко дрехи от мъжете – само препаска. За разлика от повечето, имаше пълни гърди и бедра като на товарен кон, може би нотка местна кръв. Всички части се разклатиха предизвикателно, когато се наведе да му сервира. После си тръгна, но хвърли поглед през рамо. Може би демонстрацията на бързина и сила я беше впечатлила.

Или това, че внезапно бе забогатял с няколко сребърника.

Над глъчката се извиси глас. Конан вдигна глава и се плъзна напред на стола, като премести част от тежестта си върху петите. Изведнъж пред него съвсем ясно изникнаха всички тъмни силуети в голямото опушено помещение с мръсен под.

– Махни си лапите от задника ми, стигийска свиньо – извика гласът. – Или ще те нахраня с пръстите на отсечената ти десница и ще ти набия палеца в задника с ботуш!